

Sygn. akt. IV Ka 1292/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska

SSO Krzysztof Głowacki

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale M. J. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013r.

sprawy **R. L.**

oskarżonego z art.178 a §1kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 21 września 2012r. sygn. akt II K 796/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 1292/12

UZASADNIENIE

R. L. został oskarżony o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2012 r. we W. przy ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości posiadając 2,3 promila alkoholu we krwi prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. nr rej (...), **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 21 września 2012 r., sygn. akt II K 796/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w II Wydziale Karnym:

I. oskarżonego **R. L.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art.178a § 1 kk i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) zł;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego grzywny, okres jego zatrzymania w dniach od 18 kwietnia 2012 r. do 19 kwietnia 2012 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

VI. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 kwietnia 2012 r. do dnia 21 września 2012 r.;

VII. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 330 zł, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 240 zł.

Apelację od w/w wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny i zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary, na korzyść oskarżonego, zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 71 § 1 kk, poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i niezasadne orzeczenie na tej podstawie kary grzywny wobec oskarżonego R. L..

Przy tak sformułowanym zarzucie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wyeliminowanie orzeczonej kary grzywny za czyn opisany w wyroku, przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy wyroku w pozostałej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Poprzedzając jednak szczegółowe rozważania odnoszące się do zarzutu sformułowanego w wywiedzionym środku odwoławczym, Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności zauważa, iż procedowanie w niniejszej sprawie przebiegało poprawnie, w szczególności Sąd Rejonowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe pozyskując obiektywne i jednoznaczne w swej wymowie dowody, które pozwoliły ostatecznie na zrekonstruowanie przebiegu zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2012 r. oraz wyprowadzenie trafnych wniosków odnośnie możliwości przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa zarzucanego mu występku z art. 178a § 1 kk. Wniosek taki podzieliły zresztą i strony postępowania nie kwestionując w żadnej mierze ustaleń faktycznych poczynionych w ramach procesu.

W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest także podstaw do formułowania tezy, iż na etapie wyrokowania Sąd pierwszoinstancyjny dopuścił się obrazy prawa materialnego wymierzając oskarżonemu R. L. karę grzywny w oparciu o przepis art. 71 § 1 kk.

Wątpliwości oskarżyciela publicznego, jakie wyraził on w tym względzie w wywiedzionej apelacji, ujawniły się na tle interpretacji przepisu art. 71 § 1 kk, który stanowi, iż zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności sąd może orzec grzywnę w wysokości do 270 stawek dziennych, jeżeli jej wymierzenie na innej podstawie nie jest możliwe.

Sąd Odwoławczy zauważa, że tak w doktrynie, jak i w orzecznictwie w kwestii powyższej istnieją rozbieżności interpretacyjne. Nawet orzecznictwo Sądu Najwyższego nie jest w tym względzie jednomyślne. Spotyka się bowiem zarówno orzeczenia, które wskazują na niedopuszczalność orzekania grzywny w oparciu o art. 71 § 1 kk w sytuacji, gdy kara grzywny przewidziana jest w sankcji przepisu określającego przypisane oskarżonemu przestępstwo jako jedna z

alternatywnych kar możliwych do wymierzenia albo gdy nie zaistniały podstawy do jej wymierzenia określone w art. 33 § 2 kk (np. wyrok Sądu Najwyższego dnia 15 kwietnia 2008 r., II KK 42/08, LEX nr 393913), jak i judykaty, które opowiadają się za nieco odmiennym stanowiskiem, a mianowicie wskazują, że orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk -poza przypadkiem, gdy sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, albo gdy korzyść majątkową osiągnął (art. 33 § 2 kk)- niemożliwe jest jeszcze tylko wówczas, kiedy w sankcji przepisu typizującego przestępstwo przewidziana jest kumulatywna kara grzywny (np. postanowienie SN z dnia 17 maja 2000 r., I KZP 12/00, OSNKW 2000/5-6/44).

I to właśnie za tym drugim stanowiskiem opowiada się Sąd Odwoławczy w niniejszym składzie uznając, iż taka interpretacja wynika wprost z literalnego brzmienia przepisu art. 71 § 1 kk.

W sytuacji bowiem, gdy przestępstwo zagrożone jest alternatywnie także karą grzywny, a sąd ostatecznie orzeka karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to poprzez wybór kary pozbawienia wolności wyeliminowana zostaje przecież możliwość orzeczenia grzywny przewidzianej w przepisie określającym przestępstwo. Innymi słowy dochodzi wówczas do sytuacji, o której mowa wprost w treści art. 71 § 1 kk - a więc wymierzenie grzywny na innej podstawie staje się niemożliwe.

Przyjmowanie koncepcji odmiennej oznaczałoby natomiast, że sąd orzekający z tej tylko przyczyny, iż istniała teoretyczna możliwość wymierzenia za dany czyn grzywny jako kary samoistnej, pozbawiony był możliwości jednoczesnego zastosowania najsurowszego rodzaju kary-kary pozbawienia wolności i oceny, że tak orzeczoną karę należy dodatkowo „wzmocnić” karą grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk (która nierzadko przecież stanowi jedyną realną dolegliwość pozwalającą w sferze finansowej odczuć sprawcy naganność jego sprzecznego z prawem postępowania).

Wydaje się również, iż to ten właśnie pogląd uznać należy za dominujący w orzecznictwie, tym bardziej, że nadal aktualne pozostają zapatrywania dotyczące analizowanego unormowania wypowiedziane w doktrynie i judykaturze pod rządami kodeksu karnego z 1969 r. (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1978 r., VII KZP 15/76, OSNKW 1978/4-5/41 czy uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1994 r., I KZP 16/94, OSNKW 1994/11-12/66).

Konkludując, Sąd Odwoławczy nie widzi żadnych racjonalnych powodów, dla których rozstrzygnięcie Sądu pierwszoinstancyjnego winno ulec zmianie, w szczególności nie podziela zarzutu naruszenia przez ów Sąd prawa materialnego.

Brak jest przy tym i podstaw do podważania stanowiska Sądu meriti w zakresie rodzaju oraz wymiaru orzeczonych wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz środków karnych. Uzasadnienie Sądu Rejonowego w sposób szczegółowy wskazuje okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wziął ów Sąd pod uwagę przy ferowaniu rozstrzygnięcia w wyżej wskazanym zakresie. Przekonująca argumentacja w tym względzie sprawia, że nie sposób uznać, by orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania była niewspółmierna do rodzaju i charakteru czynu popełnionego przez oskarżonego. Obiekcji nie wzbudza nadto wysokość zasądzonego od R. L. świadczenia pieniężnego, ustalona przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych oskarżonego, jak i długość orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W tym zatem stanie rzeczy zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów znajduje swoje uzasadnienie w treści przepisu art. 636 § 1 kpk.